

na 1901 č. 74. ř. z. a poslední věty odst. 5. § 4. nařízení ze dne 27. dubna 1922 č. 143 sb. z. a n.

III. Divnou praxi zavádí moravský zemský výběrčí úřad při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty.

Ceny nemovitostí klesají a tu nespokojí se v mnohých případech zemský výběrčí úřad s cenami v kupních smlouvách uvedenými a doručuje stranám v přípravném řízení připomínky tohoto obsahu:

»Vyšetřili jsme, že obecná hodnota prodané nemovitosti dne 1. ledna 1914 byla a dne 5. června 1922 (den kupu) zde udaná vyšší cena než cena v kupní smlouvě, tak jednou místo 5.000 K 10.000 K a po druhé místo 6.000 K 9.000 K.

Ve smyslu § 17. nařízení Vás vyzýváme, abyste nám do 14 dnů oznámil, souhlasíte-li s tímto oceněním, nebo abyste nám v téže lhůtě sdělil své o d ů v o d n ě n ě námitek.

Kdyby dohody nebylo docíleno, zařídíme soudní odhad. Pokud se týče útnat tohoto odhadu poukazujeme Vás na ustanovení § 17. odst. 6. uvedeného nařízení.

Nedojde-li Vaše odpověď do 14 dnů, vyměříme dávku na základě vyšetřené hodnoty.

Věc pohodlná: Výběrčí úřad žádá od prostého venkovana odůvodněné námítky a hrozí hned soudním odhadem a útratami s ním spojenými a sám napíše vyšetřili jsme, nenapíše jak a hlavně kým! A kdo koná toto šetření: buď obec, která má na výši dávky největší zájem, neboť od 1. října 1921 plyne dávka do obecní pokladny, tím porušena je stará zásada: nemo in re sua iudex esto, neb ani o n y m n ě důvěrník. A toto opět nesnáší se ani s demokracií ani s republikánským zřízením. Nechá-li strana takový ferman nepovšimnutý, je kontumacována a platí dávku v případech výše uvedených o 1.250 a 750 K vyšší než by měla platiti dle kupní ceny. Ohradí-li se strana rázně a žádá-li soudní odhad za účelem zjištění obecné hodnoty prodané nemovitosti, spokojí se zemský výběrčí úřad s kupní cenou, dobře věda, že přísežný odhadce tváří v tvář se soudcem poměrů znalým a s poplatníkem realitu tak vysoko nikdy neodhadne.

Ale tak úřady jednati nemají a nesmí nechtějí-li podkopati důvěru obyvatelstva v nich. Nedivte se pak, že vždy vtipem pohotoví Slováci překřtili výběrčí úřad na úřad výděřčí.

ZE DNE.

Měsíční schůze pražského odboru Spolku našeho, jež konala se dne 24. března t. r., byla velice četně navštívena. Předsedající Dr. Čulík věnoval vřelou posmrtnou vzpomínku ř. ministru Dr. Aloisu Rašínovi, jakož i místopředsedovi našemu Dr. Gustavu Kreimlovi, jehož nevšední zásluhy o spolek vylíčil. Po té proslovil pan prezident Dr. Batěk vysoce zajímavou a poutavou přednáškou o ideologických základech řízení pozůstalostního, kterouž České Právo uveřejní. Pan přednášející podal nejprve historický vývin řízení pozůstalostního a vložil vztah řízení toho k nauce o nabývání dědičtí, načež slíbil pokračovati při budoucí schůzi měsíční. Po přednášce rozpředla se živá debata, které účastnila se valná část přítomných. Podány různé náměty a návrhy, jak upravit a zlevnit řízení pozůstalostní a zmocněn předseda s jednatelem Drem Černým a prezidentem Drem Batkem, aby podnikli veškeré kroky, které shledají za vhodné a účelné.

Promlčení pohledávek palmárních. Nařízením vlády ze dne 15. února 1923 č. 36 byla 3letá lhůta promlčení v § 1480 a 3. novely k ob. z. obč. prodloužena do 1. dubna 1924. Ministerská rada usnesla se při tom, že na přístě další prodloužení nebude

více povoleno. Upozorňujeme proto všechny notáře, aby zavčas veškeré své 3leté neb starší pohledávky vymáhali.

Viceprezidentem notářské komory pražské po ř. Dr. Gustavu Kreimlovi zvolen byl pan Dr. Antonín Mokřý, notář na Král. Vinohradech.

Sproštění notářů činné služby vojenské. K zakročení notářské komory pražské, aby všichni notáři již v míru pro případ mobilisace od činné služby vojenské byli osvobozeni, rozhodlo MNO. výnosem ze dne 20. ledna 1923 č. 191.222, že sproštění notářů v době míru nepřichází v úvahu. Bude tudíž dlužno žádati za sproštění notářů za mobilisace neb války v každém jednotlivém případě.

Podávání zpráv úřadům nadřízeným a zastupitelským v řízení pozůstalostním. Presidium vrcmžno zemského soudu v Praze oznámilo výnosem ze dne 15. února 1923, Pres.: 2633/17/23 notářské komoře pražské, že nepřísluší notářům jako soudním komisařům, aby podávali zprávy nadřízeným úřadům neb cizím úřadům zastupitelským přímo, nýbrž jest věci soudů, aby tak činily a zejména cizím zastupitelským úřadům nesmí býti podávána zpráva přímo bez vědomí ministerstva spravedlnosti.

Informace neb porady žádající kolegy žádáme, aby připojili ke svému dotazu též poštovní známku na odpověď jakož i, aby dotazy své stylisovali co nejstručněji.

Placení poštovního v soudním komisařství. Ředitelství pošt a telegrafů sděluje níže uvedené rozhodnutí ministerstva pošt a telegrafů ze dne 19. března 1923 čís. 15.229/VII-23:

»Podání soukromých stran notářům nejsou osvobozena od poštovního, ježto nesvědčí úřadům atd., označeným v čl. II., odst. 1 a 2 zákona z 2. října 1865 č. ř. z. 108 a tudíž nespadají pod čl. II. odst. 4. tohoto zákona. Zákon z 1. dubna 1921 čís. 161 sb. z. a n. toho nezměnil. Není tudíž také přípustno opatřovati obálky zmíněných zásek poznámkou »Na soudní vyzvání — poštovního prosto.« —

Záloha na pozůstalostní dávky. Osvobození od placení odškodňovacích úroků. Ministerstvo spravedlnosti zaslalo všem notářským komorám níže uvedený výnos ministerstva financí:

»Ministerstvo financí upozorňuje přípisem z 11. října 1922 č. j.: 115423/6330/22 na tuto výhodu při zaplacení pozůstalostních dávek:

Jestliže pozůstalostní výkaz, jenž má býti předložen k vyměření poplatků, nebyl předložen do šesti měsíců od dědickeho nápadu, nutno zapraviti z úhrnné částky dávek v pozůstalost málezejících od uplynutí této doby do splatnosti dávek t. j. do 30. dne po doručení platebního rozkazu na ně nebo do dne jich dřívějšího skutečného zaplacení, 5% úroky (§ 11. zák. č. 74/1901 ř. z. v úpravě § 29. odst. 3 cis. nař. č. 278/1915 ř. z.

Těmto úrokům lze se vyhnouti tím, že poplatník již napřed složí na účet pozůstalostních dávek, jež budou svého času vyměřeny příměřenou částku. Učiní-li tak, nepožadují se tyto úroky (t. zv. odškodňovací) z té části pozůstalostních dávek, jež se rovná složené částce, a to od toho dne, kterého byla složena.

Zemřel-li tedy zůstavitel na př. dne 5. června 1922, má býti pozůstalostní výkaz předložen do 5. prosince 1922. Nestane-li se tak a předloží-li se pozůstalostní výkaz teprve dne 25. prosince 1922, jsou odváděny z pozůstalostních dávek 5% úroky odškodňovací od 5. prosince 1922. Jestliže byly dávky vyměřeny platebním rozkazem dodaným 15. července 1923 a staly se tedy splatnými 14. srpna 1923 (30. den po doručení platebního rozkazu) vyberou se ze souhrnu dávek 5% úroky od 5. prosince 1922 do 14. srpna 1923. (Zaplatí-li poplatník dávky dříve, na př. dne 10. srpna 1923, tedy do tohoto dne.)

Kdyby však poplatník složil na účet dávek u příslušné finanční pokladny jistou částku dříve, na př. již dne 10. prosince 1922, požadovaly by se odškodňovací úroky z té části dávek, jež odpovídá složené částce jen za dobu od 5. do 10. prosince 1922.

Tato výhoda má dnes značný význam, ježto k vyměření poplatků dochází pro přetížení finančních úřadů teprve po delší době, jež trvá namnoze nejen několik měsíců, nýbrž i celé roky. Výhoda záleží nejen v tom, že se ušetří rozdíl mezi nižšími zpravidla úroky, jež by poplatník za příslušnou dobu dostal, kdyby složenou částku měl uloženu (jako vklad nebo v ukládacích papírech) a vyššími úroky odškodňovacími jež musí zapraviti.

Výhoda záleží také v tom, že jestliže složená částka přibližně rovná se dávám, jež budou vyměřeny, může být po-